

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 452. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918826816/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

den; pludselig kastede han den fra sig som i Forfærdelse eller Fortvivlelse og raabte: Ogsaa der staaer det! Kan Du see! Det forfølger mig overalt!

Hvilket, Fader? For Guds Skyld, hvad er det? raabte hun dødbleg, medens Haarene vare nærved at reise sig paa hendes Hoved.

Han var staaet op; hun tog Bogen og saae, at det var Shakespeares »Henrik den Ottende«.

Herregud, Fader, sagde hun og tvang sig til at smile, det er jo Shakespeare!

Ja, svarede han, ogsaa han vidste det! Ogsaa den Mand, Kongen selv, siger, at fordi han havde syndet imod Gud, fik hans Kone ingen Børn. Vorherre forbander Synderen! Vorherre gjør Kvinden gold og ufrugtbar, naar hun er en stor Synders Hustru eller Barn! Hører Du, Barn!

Hun var nærved at besvime.

Han sagde mildere, næsten grædende: Min søde Pige, min rare, velsignede, gode Camilla! Det er min Skyld Altsammen; det er min Skyld, at Dit Barn maatte døe! Forband mig ikke, mit Barn! Jeg har fortjent det; men Du maa tilgive mig, Du maa bede for mig, bed til Gud, at den forfærdelige Trykken, som ligger paa min Sjæl, maa gaae bort, ja blot jeg maa sove en eneste Nat og vaagne om Morgen og være glad, prøve det endnu en eneste Gang, for siden Dit Barn døde, har jeg ikke prøvet det!

Og nu betroede han hende Begivenheden med Kjøbmand Bille i Middelfart, som han havde bragt til at hænge sig.

Og see – vedblev han med halvkvalt Stemme – for nylig, da der var Tale om, at jeg skulde være Borgerrepræsentant, saa vilde Groscherer Hagemann ogsaa være det, formodenlig bare fordi jeg vilde, og saa kom der i en Avis en Hentydning til .... at ....

Har det staaet i Aviserne! sagde Camilla næppe hørlig.

Vær ikke bange, Barn, det stod ikke saadan, at Mange kunde forstaae det. Og saa .... oh, saa maatte jeg jo trække mig tilbage, for ellers var Hagemann gaaet videre, det er jeg vis paa, han skaaner Intet.

Det er ikke for det, vedblev Sander, hans Huus er i forrige Tider blevet rigt ved at indsmugle Kobbermarker, det veed jeg godt, og var jeg bare ung, eller var Det blot ikke skeet! .... Oh, da han lagde